

„Jenže já vím, že Helenka také potřebuje čerstvý vzduch,“ prohlásila kurážně Janička.

Tatínkovi se konečně podařilo vylákat od Páji nazpátek svůj mobil. Strčil ho do kapsy a vypadal spokojeně, že ho zase má. A řekl:

„Co se dá dělat, velryba půjde s námi do lesa na houby.“

Žebřiňák

Hurá! Zbývalo vymyslet, jak to nejlépe udělat. Helenku museli nést vždycky nejméně dva dospělí. Jeden dospělák si ji mohl hodit přes rameno a jakž takž ji unesl, ale coudal při tom zadní ploutev, protože jinak by se mu velryba zase převážila vepředu a spadla na pusku. Ani dvoumetrový pan Trpaslík nebyl na nošení Helenky dost vysoký! Janička byla pyšná, že její velryba není žádná mřenka mrňavka.

„Já ji vezmu za hlavu,“ povzdechl si tatínek.

„Já ponesu košíky a česáček na borůvky,“ přidala se maminka a také se neusmála. Na Janičku ještě méně než na ty čtyři košíky, co měla nést.

„Já ponesu princezně vlečku,“ nabídl dvorně pan Trpaslík a princeznu myslel Helenku a vlečkou její zadní ploutev. Ta byla totiž stejně široká jako Helenčino tělo na nejtlustším místě.

Janička spokojeně poskočila z jedné velrybí holínky na druhou. Pája s Pátou vykukovali z kuchyňského okna mezi pažitkou a muškáty a bylo na nich vidět, že by také rádi šli s Helenkou do lesa. Jenže nesměli a Janička se na ně chystala

udělat krásné kiš kiš! Ale neudělala, protože vedle kluků vystrčila z okna hlavu také paní Trpaslíková.

„Vezměte si na velrybu žebřiňák,“ volala. „V kůlně jen překáží, tak se alespoň jednou hodí!“

Janička nevěděla, co je žebřiňák. Pája s Pátou to ale zřejmě věděli, protože hned halekali, že ho přitáhnou. Zmizeli od okna a už se hnali po zápraží jako dva závodníci.

Pan Trpaslík najednou zanádal a hodil Helenčin ocas do náruče mamince tak prudce, až pustila košíky a div ji to neporazilo do kapradí.

„Něco tam na ty paka spadne!“ vysvětlil honem pan Trpaslík a ještě v běhu zanádal. Janička se rozběhla, jak nejrychleji uměla, a doběhla do kůlny hned za panem Trpaslíkem. Ježkovy zraky!